

ΑΙ ΕΣ. 92. 0024

Α

Ἄγγελος, ἔφθασε νυκτὸς ἀπὸ τὰ Ποταμιάνα,
καθ' ἣν στιγμὴν τὰς ἐνδεκα ἐσήμανε ἡ καμπάνα
κ' ἔτρεξε πρὸς τοῦ Νικολῆ τοῦ Μπαρμπετιᾶ τὴ στρατά
γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἐκλογὴς τὰ θλιβερὰ μαντάτα
κι' ὁ Νικολῆς τὸν ἄγγελον, ὡς εἶδεν ἐμπροστά του,
ἐκ μαύρης προαισθήσεως ἐσκήρτισε ἡ καρδιά του
ἐκεῖνος δὲ τὸ μούτρο του τὸ προύντζινο μαρφαζών
ἐξίστατο καὶ ἴστατο αὐτὰ σχεδὸν κραυγάζων.

Χαῖρε, ποῦ βλέπω, Νικολῆ, πῶς δὲν θὰ ἐπιτύχη
Χαῖρε, ποῦ τὸ παλίντροφον δὲν σ' εὖνοεῖ τῆς τύχης.
Χαῖρε, ποῦ σὲ σαρόνουνε χωρὶς μεγάλον κόπο
Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν περνᾷς γιὰ βήτορας στὸν τόπο.
Χαῖρε, ποῦ πλέον τῆς Βουλῆς δὲν ὀ' ἀνεβῆς τὸ βῆμα
Χαῖρε, ποῦ τῆς γραμματικῆς δὲν θᾶχης πλέον τὸ κρεμα.
Χαῖρε, ποῦ δὲν τὸ πάντεχες νὰ σ' εὖρη τέτοια μπόρα
Χαῖρε, ποῦ σοῦ τὴν κόθουνε μιὰ καὶ καλὴ τὴν φόρα.
Χαῖρε, ποῦ σ' ἀλαλιάσανε χιλιάδες μαῦρα βότα
Χαῖρε, ποῦ ἔχασες μὲ μίαν καὶ μπρῖσουλα καὶ ρότα.
Χαῖρε, ποῦ βλέπω ὡς κ' ἐγὼ πῶς εἶσαι κούφιος, βλάκας
Χαῖρε, παιδί κ' Αἰθαλιού καὶ Νικολῆ τῆς Πλάκας.

Β

Βλέπων εἰς ἔκστασιν φρενῶν τὸν θεῖον του πεσόντα
καὶ ἀσυναρτήτως φθέγγοντα καὶ ἀνάθως πῶς βοῶντα
ὁ περιφιλιπτος γιατρός, ὃν ἄλλοτε εἶχε σπεύσει
τελῶν καθήκον συγγενούς πλουσιῶς νὰ νυμφεύσῃ,
ἐγείρεται καὶ τοῦ κολᾶ ἐν ταραχῇ μεγάλη
στὸ σβέρκο συναπίσματα καὶ βδέλλαις στὸ κεφάλι
κι' οἱ φίλοι ἀνακούφισιν ἐπὶ στιγμὴν λαβόντες
φωνῆ μιὰ ἀλλαλούζια ἐκράβυγασαν βοῶντες.

Γ

Γνώσιν λαβόντες τῶν ἐγγύς τρομακτικῶν τμημάτων
καὶ βλέποντες τὸν Ὑπουργὸν ὅλα νὰ πέρνῃ πάτον
ἐπίφοβον ἐνέμισαν τόσῳ μεγάλῃ πτώσιν
κ' ἐσκέφθησαν Κίρας-Λαρός νὰ πάρῃ μίαν δόσιν,
ἀλλ' αἰφνηδῶς παραστάς Ἐρξίκος τῆς Ναθάρας
διδάκτωρ τῆς ἀνευμαλιᾶς καὶ τῆς παλαθωμάρας
πρὸς τὴν στιγμὴν ὀμῆγυριν ἐν ταραχῇ μεγάλη
κ' ἐν συγκινήσει προφανεῖ ἀνόχθρους φθόγγους βάλλει.

Χαῖρε, ποῦ ναι καλλίτερον ἢ κίνα τοῦ Ἀβλάμη
Χαῖρε, ποῦ βλέπω ὁ Νικολῆς καὶ τρέμει σὰν καλάμι.
Χαῖρε, ὅπου γνωμοδοτῶ πῶς θέλει σερβιτσιάλε
Χαῖρε, ποῦ πρέπει ὅλοι μας νὰ πάρουμε κορντιάλε.

Χαῖρε, ποῦ δὲν θέλω ἀπὸ σὰς λεφτὰ γιὰ τὸ δεκτό!!!
Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἐφάγανε μὲ φρέσκο μπουσουλότο
Χαῖρε, ποῦ κι' ὁ πατέρας μου τάρριξε στὰ βρακιά του
Χαῖρε, ποῦ τὸν ἐκίνησε ἀπάνου κι' ἀποκάτου
Χαῖρε, ποῦ μαῦρα καὶ κακὰ μᾶς ἔζωσε τὸ φεῖδι.
Χαῖρε, ποῦ δὲν ἀλημονῶ ποτέ μου τὸ ψαλλίδι.
Χαῖρε, ποῦ ἤλθαμ' ἔσχατοι κ' οἱ ἔσχατοι ἤλθαν πρῶτοι
Χαῖρε βλαστὲ τοῦ Αἰθαλιού, μεγάλε Αἰθαλιώτη.

Δ

Δύναμις τότε ἐκ Λειθαθοῦ προφθάνει στοῦ Μουσούρη
κ' ἀμέσως καταβάζουσε ἀπέλπιδες τὴ μαύρη
καὶ τότε, σὰν νὰ ἤθελε τοῦς φάει ἀστροπελέκι,
μαῦρος βουβός, κι' ἀμίλητος καθέννας παραστέκει
αἶφνης, δ' ἐκ τοῦ ληθάργου τοῦ ὁ Νικολῆς σκιρτᾷ
καὶ τὰ διστρέτα Λειθαθοῦς νὰ μάθη ἐρωτᾷ
Ἄγγελος δὲ τὸ σέμνωμα καὶ χάσμα τῶν Ραζάδων
ἀμὴν καὶ ἀλλαλούζια ἀκούσθαι τότε ἔδωκ.

Ε

Ἐχων τὴν μαύρην πτώσιν τοῦ ὁ Νικολῆς ὑπ' ὄψει,
προβλέπων δὲ καὶ παρσκει πῶς ψῆφον δὲν θὰ κόψῃ
ἀπέβαλεν ἀφ' ἐαυτοῦ πᾶσαν ὑπερφάνειαν
καὶ καλυφθεὶς τὸ πρόσωπον ἔπεσεν εἰς μετάνοιαν
σπογγίζων δὲ τὸ δάκρυ του καὶ μᾶσσων τὸν ἰδρώτα
ἐκύταζεν ἔξω φρενῶν τῆς ἐκλογῆς τὴ νότα
καὶ βλέπων τὸ στροβάντισμα ἐν μέσῳ τῶν ἐστάθη
κ' ἐκ τῶν λυγμῶν πνιγόμενος ὁ πάλας ἐθεάθη.

Χαῖρε, ποῦ γιὰ τὴν ἐκλογὴ εὐδῶλος ἐγκυνοῦμαι
Χαῖρε, ποῦ καὶ τὸ πνεῦμα μου μήπως χαθῆ, φοβοῦμαι
Χαῖρε, ποῦ κ' αἱ γυναῖκες μας ἐγύριζαν ματαίως
Χαῖρε, ὅπου τὴν ἔπαθα κ' ἐγὼ σὰν ἀρουραῖος.
Χαῖρε, πῶρπιζα κάτωθεν νὰ διαθῶ ἀρχάδος
Χαῖρε, ποῦ βρῶμα μῶδωσε τὸ τμήμα τῆς Πεσσάδος.
Χαῖρε, ποῦ φανταζόμουνε πῶς θὰ τὴ βγάλω πέρα
Χαῖρε, ὅπου μοῦ κόψανε μὲ μίαν τὸν ἀγέρα.
Χαῖρε, ποῦ τέτοιο ξαφνικὸ δὲν τῶλπιζα μεγάλο
Χαῖρε, ποῦ πλέον ντρέπομαι στὸν κόσμον νὰ προβάλω.
Χαῖρε, ὅπου ἐπέσαμε κ' οἱ τέσσαροι σὲ λόττο
Χαῖρε, γιὰ πάντα Μεταξά, Σβορώνε, Μικελῶτο.

Ζ

Ζάλην παθῶν ὁ Νικολῆ ἐκ στοχασιῶν τοιοῦτον
βλέπων τὸ δυσθεώρητον βῆθος τοῦ πεσομένου τῶν
σχέδια μαῦρα μελετῶν στὴν μαντα ἀποσύρεται
λαμβάνει ἐγχειρίδιον κ' εὐχομένος ὀδύρεται,

μαντεύσαντες δ' οί φίλοι του τὸ μαῦρον σχέδιόν του
ἐπεκαλοῦντο τὴν ζῶν τῶν τρυφερῶν υἱῶν του,
ἐκεῖνος δ' ἐκ τῆς μέθης του ἐξαίφνης ἀνανήψας
ἐφώνησε ἀλλαλούϊα τοῦ ὀφθαλμοῦ του τρίψας.

Η

Ἦκουσαν οἱ οἰκιοὶ του τὸν θόρυβον ἐκεῖνον
κ' εὐθέως ἐξερράγησαν εἰς παταγῶδη θρήνον·
κι' ὁ Νικολῆς ἀλλοφρονῶν ἐκ τῆς πολλῆς του ζάλης
σφοδρῶς διεμαρτύρετο μετὰ φωνῆς μεγάλης.
Ὁ Τρίκαρδος πλὴν παραστάς στὸ μέσον μετὰ θάρρους
ἔχων γερτὸν τὸ μέτωπον ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους
στρέφει κατ' ἔθος παλαιὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς τὰ νῶτα
καὶ προσφωνεῖ ὡς ἐφεξῆς; τὸν μέγαν πεπτωκότα.

Χαῖρε, ποῦ τόχασες προτοῦ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ζέστης!

Χαῖρε, ποῦ σ' ἄσκωσε πολὺ κι' ὁ Γιάννης ὁ Φορέστης.

Χαῖρε, ποῦ εἰργάσθη! κι' ὁ κλυτὸς προλύτης τοῦ Γεράκη

Χαῖρε, ποῦ σ' ὠδῶσε κι' ὁ γυῖός τσῆ Μίλιας λιγούλακι.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σοῦ λείψανε κ' οἱ μπρόδερ Γκεντιλίνη

Χαῖρε, κ' ἡ σίβρα Ἀγγελικὴ π' ἄμπωσε — φεῦ!! — κ' ἐκεῖνη.

Χαῖρε, ὁποῦ σ' ἐνόμιζα ψυχρόνε σὰν Τεντέσκο

Χαῖρε, ποῦ χρόνια τέσσαρα θὰ κάτσουμε στὸ φρέσκο

Χαῖρε, ποῦ ζήτημα τιμῆς τὴν πτώσιν σου θὰ πάρης

Χαῖρε, ποῦ τέτοια σὰν ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ πενσάρης.

Χαῖρε, ποῦ αἰσθάνθηκες βαθεῖα τὴν προσβολὴ τοῦ κτύπου

Χαῖρε, Συντάκτα ἀσύντακτε κι' ἀγράμματα τοῦ Τύπου.

Θ

Θέλων τοιαύτην συμβουλὴν ἀκολουθήσαι θεῖαν
καὶ τὴν ἀνάγκην, ὡς εἰκός, κάμωνων φιλοτιμίαν
διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ ἐξεχύθη γέλωσ
πικρὸς ὡς δηλητήριον, φαρμακερὸς ὡς βέλος·
κ' ἐκάλυψε τὴν ὄψιν του τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου
καὶ βρυχηθμὸς ἐξώρμησεν ἀπὸ τὰ σωθικά του,
τὴν θέσιν του δὲ τὴν δεινὴν οἱ φίλοι του ἰδόντες
φωνῆ μιᾶ ἀλλαλούϊα ἀνέκραξαν βοῶντες.

Ι

Ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλωτος αὐτοῦ τοῦ Νικολάκη
θὰ μετεδόθη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων τὸ φαρμάκι
καὶ δι' αὐτὸ ἔξω φρενῶν ἀνεγερθεὶς ὁ Λούζης,
ὁ εἰς ἐκφράσεις εὐγενεῖς τόσον πολὺ γρουσουζής,
κι' ἀφροῦς ἀπὸ τὸ στόμα του ἐκπέμπων μαύρης λύσσης
ἤρξατο δάκνων ἑαυτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσης,
πλὴν σπεύσαντες τοῦ ἔρριψαν οἱ παρεστῶτες φλόα
κι' αὐτὰ ὤρνετο φορῶν στὰ μούτρα μουζαρόλα.

Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ἀφίγγετε κανένα νὰ δαγκάσω

Χαῖρε, ποῦ ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω καὶ θι σκάσω

Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐμπήκανε τὰ δυὸ παιδιὰ καθάλα

Χαῖρε, ποῦ τὰ μαγειρεύεις κακὰ σκατοκουτάλα.

Χαῖρε, ὁποῦ σοῦ βάλανε σαμπὴρὶ σὰν γαιδοῦρα

Χαῖρε, ποῦ πέρνεις, Ὑπουργέ, καθάλα τὸν Μουσοῦρη.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἀδεύαζετε κοιλιὰς; μὲς τὰ καντούνια

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐκάνετε τσῆ κάλπες του; μπουκούνια.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐφτιάνετε δευτέρη μαύρη-μοῖρα

Χαῖρε, ποῦ τὸ κεφάλι σας ἐγίνηκε κλοντήρα.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἐξεθέωσαν μὲ δῶδ τσουβάλια βότα

Χαῖρε, παιδί τ' Ἀἰθαλιοῦ κλεινέ μου Ἀἰθαλιώτα.

Κ

Κῆρυξ ἰδοῦ ἐξ Ὀμαλῶν εἰς τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην
φέρει προσκαίρως ὕψεις, ἀνάπαυσιν, γαλήνην.

βιαίως πλὴν ἀνοίξαντες τὸ γράμμα, ποῦ τοὺς δίδει
καὶ βλέποντες τὴν συμφορὰν τοῦς πιάνει ῥιπιτίδι.

Σχιζοῦν εὐθὺς τὰ ρούχα τους, μαθοῦνε τὰ μαλιὰ τους
γροθίζου τὸ κεφάλι τους, τραβοῦν τὰ μάγουλά τους,
κι' ἀηλιπισμένοι καὶ στυγνοὶ ἀλλήλους καθορῶντες
ἀμὰν τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ ἀνέκραξαν βοῶντες.

Λ

Λύσαν παθῶν ὁ Ἄγγελος τὸ χάρμα τῶν Ραζάδων
τὰ ἐξ ἀμάξης ἡμεσε κατὰ τῶν Βαλαμαδῶν,
γρονθοκοπῶν δ' ἔξω φρενῶν τοὺς κύκλω παρεστῶτας
ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν μὲ τσ' ἐκλογῆς τὰς νότας.

Τὸ κροῦσμα αὐτὸ τὸ δεύτερον νοήσαντες οἱ φίλοι
ἐρρίφθησαν διὰ μιᾶς ἐπάνω του σὰν σκύλοι,
κ' ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν καλὰ, ὡς πράγματι λυσσῶντα
ἀφῆκαν πλέον ἀβλαβῶς φωνοῦντα καὶ βοῶντα.

Χαῖρε, ποῦ πρέπει σ' ὅ,τι πῶ ν' ἀκούσῃς Νικολάκη

Χαῖρε, ποῦ πρέπει ἐπιστολὴν νὰ στείλῃς εἰς τὸ Θιάκι.

Χαῖρε, ποῦ πρέπει παρευθὺς τὸν Ραβασὸλ νὰ φέρῃς

Χαῖρε, ποῦ τὰ διαμάντια αὐτὰ καὶ τὰλλα εὐὸ δὲν ξέρεις.

Χαῖρε, ποῦ δὲν θὰ ἰδῆς ἀλληλῶς ποτέ σου τὴν Ἀθήνα

Χαῖρε, ποῦ θὰ ψωφήσουμε κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πείνα.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ξαναπερνῶ ποτέ μου γι' Ἀστυνέμος

Χαῖρε, ποῦ δὲν θ' ἀρπάξω πιά διαμαντικὰ ἀποτόμω.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ξαναπουλῶ μανιέζα γιὰ κινίνο

Χαῖρε, ποῦ τέτοιες πύλοες δὲν θὰ μπορῶ νὰ δίνω.

Χαῖρε, ὁποῦ καὶ τὸ ψωμί θὰ μᾶς κοπῆ τσ' ἀμάνας

Χαῖρε, ἀνίκανε, δειλὲ παλληκαρᾶ τσῆ Πλάκας.

Μ

Μέλλοντες οὖν ἐκ τοῦ Ἐλθοῦ δεχθῆναι τὰ διστρέτα
ἐκάθηντο καὶ ἡ δειλὴ καρδιά των ἐπέτα,
κ' ἔκαναν ὑπολογισμοὺς καὶ σχόλια ποικίλα
ἢ ἴδικ ὅμως κί' ἀποκεῖ ἐρχότουνε μαυρίλα.

Ἄλλοτε ἐκεῖ τὸ κράτος των ὑπῆρξεν ἀπροσμάχητον
καὶ τῶρα ὡς κ' οἱ σέμπροι των βασούνε στὸ στομάγι των,
σὰν εἶδον δὲ τὸ φερισμον αὐτῶν Λετσιαίων
βοῶντες ἀλλαλούϊα ἠρνήθησαν τὸν πλάνον.

N

Νάρκην παθών ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης
γενόμενος τὸ ἔρμαιον τσαούτης κατασχύνης,
ἐπέπρωσε τὰ πόδια του εἰς τὸν σοφῶ του ἀπάνου,
ποῦ ἐτεντόνετο ἄλλοτε τρυφῶν, δίκην Σουλτάνου.
τὴν νάρκην πλὴν ἀπέδωκαν—ἦτο γὰρ τότε νήφων—
εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του συμφόρησιν τῶν ψήφων.
ὠθουντες δὲ καὶ ὠθούμενοι συνέρρευσαν πλησίον
κ' εἰς ἀνεψιδὸς ἀναφωνεῖ μὲ γόους πρὸς τὸν θεῖον.

Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἐπλάκωσε φρικτὴ καὶ μαύρη μέρα

Χαῖρε, ποῦ τὰ σαστίσαμε κ' ἐπέσαμε στὴν ξέρα.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἄλλους μειδιᾷ τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκη

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐπάντεχα τέτοιο μασκαραλίκι.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σοῦ ἔστεκε τοῦ Βουλευτοῦ τὸ λούσο

Χαῖρε, ποῦ ν' ἀνεμολογῆς πλέον δὲν θὰ σ' ἀκούσω.

Χαῖρε, ποῦ πλέον ἀνακωχὴ θὰ κάμης μὲ τὴ γλώσσα

Χαῖρε, ποῦ πρέπει γράμματα νὰ μάθης ὅσα κι' ὅσα.

Χαῖρε, ποῦ τὰ κακάρωσε μαζί μὲ τὸ κορδόνι

Χαῖρε, ποῦ τώρα ἀπὸ σφυρὶ ἐγένηκες ἄμوني.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἀφαιρέσανε τὴν λεοντὴν τ' ἀνθρώπου

Χαῖρε, ὦ πρῶν Ὑπουργέ, πρῶν πασῶ τοῦ Τόπου.

Ξ

Ξένην ἀκούοντες χαρὰν ἤκουσαν εἰς τὸν δρόμον
οἱ πάντες κατεσχέθησαν ἀπὸ μεγάλου τρόμου,
φοβούμενοι δὲ προσβολὰς καὶ φαύλας ἐκδικήσεις
καὶ ὅσας ἄλλοτε ἔκαμαν μὴ πάθωσιν ἐπίσης,
τὰς θύρας ἐσπαντάλωσαν καὶ ἐσβύσανε τὰ φῶτα
κ' ἐφράζανε τὸ στόμα των κ' ἐβούλωσαν τὰ ὦτα,
πλὴν διεληθόντος ἀβλαβῶς κ' ἐκείνου τοῦ τυφῶνος
Δόξα σοι, Κύριε, ἔκραξαν οἱ πάντες ὁμοφώνως.

Ο

Ὅλοι τους τότε ἐνόησαν τὰ θλιβερὰ συμβάντα
καὶ τὸν Τρικούπην ἐκ νεκρῶν ὄρωντες ἀναστάντα,
ἀλλήλους περιεβλεψαν ἐν ὑπερτάτῃ λύπῃ
χωρὶς κανεῖς των νὰ τολμᾷ λόγον τινὰ νὰ εἶπῃ,
ἀλλ' ἐγερεθεῖς ὁ Νικολῆς κλονούμενος καὶ τρέμων
ὡς κάλαμος εἰς τὴν πνοὴν χειμερινῶν ἀνέμων,
νῦν παρελθέτω εἰ δυνατόν ποτήριον τοιοῦτο
εἶπε καὶ ἐχαιρέτησε τοὺς παρεστῶτας οὕτω ...

Χαῖρε, ποῦ τὸ ἀκάνθινον μοῦ φόρεσαν στεφάνι

Χαῖρε, ποῦ συνετέλεσαν σ' αὐτὸ κ' οἱ Λεττησιάνοι.

Χαῖρε, ποῦ μ' ἐγκατέλειψαν οἱ χθῆς καὶ πρῶν φίλοι

Χαῖρε, ποῦ μ' ὄζος καὶ χολὴν μοῦ πότισαν τὰ χεῖλη.

Χαῖρε, ποῦ μ' ἐξεκούμπισαν οἰκτρῶς ἐκ τοῦ νυμφῶνος

Χαῖρε, ποῦ προσηνήχθησαν τοσοῦτον ἀγνωμόνως

Χαῖρε, λαμπρὸν μοῦ παρελθὸν λαμπρῶς μοῦ βασιλείας

Χαῖρε, ἐποχὴ ἱστορικὴ τῆς κορδονοκρατίας.

Χαῖρε, καυμένη Βάρβογλη καὶ Λυμπερόπουλέ μου

Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐσκόρπισαν καὶ σὰς κ' ἐμᾶς τ' ἀνέμου.

Χαῖρε, ἐποχὴ ροπαλισμοῦ, Δήμαρχοι τῆς μαγκούρας

Χαῖρε Βουλὴ τῆς βρωμερᾶς κορδονικῆς σαβούρας.

Π

Πάθος ἐν τῇ καρδίᾳ των ὄξυ τότε ἐγεννήθη
καὶ μ' ὀφθαλμοῦς ἀστράπτοντας καὶ μ' ὀγκωμένα στήθη,
προσέβλεπον ἐν συντριβῇ τὸν νέον Ναζωραῖον
ὅστις ἐστέναζε δεινῶς καὶ ἐβρυχάτο κλαίων,
ἐνῶ δὲ ἦσαν ἔτοιμοι τὴν λύσαν των νὰ σβέσουν
κ' ἐκτός νὰ τρέξουν σύσσωμοι νὰ θύσουν ν' ἀπολέσουν
καὶ νὰ σπαράξουν ἀπηνῶς κι' ἀγρίως τὸν τυχόντα
ἄμᾶν καὶ ἀλλαλουτὰ τὸν ἤκουσαν βοῶντα.

Ρ

Ρίγος τότε κατέλαβε τὰ τανυσθέντα μέλη
ὡς εἶδον πῶς μεταβληθεὶς ὁ Νικολῆς δὲν θέλει
τὸ πάλαιόν του σύστημα σ' ἐνέργειαν νὰ βάλῃ
ἦγουν νὰ σπάσῃ κόκκαλα καὶ κανενὸς κεφάλι,
κ' ἐνῶ μὲ περιέργειαν ἀλλήλους ἐθεῶντο
καὶ διὰ τὸ παράδοξον αὐτὸ διηρωτῶντο,
ὡς Πέτρος τρὶς ἠρήσατο αὐτὸς τὸν ἐαυτὸν του
καὶ πρὸς αὐτοῦ ἀνέκραξε μὲ ὄλον τὸν θυμόν του.

Χαῖρε, ποῦ δὲν μᾶς ὠφελοῦν τέτοια караπατάλια

Χαῖρε, ποῦ πλήρωσα ἀκριβὰ καὶ τὰ γιερά κεφάλια.

Χαῖρε, ὅπου τὴν ἐκλογὴ μὲ τοῦτα δὲν ἐπῆρα

Χαῖρε, ποῦ μαύρη μοῖρα μοῦ ἦταν ἡ Μαύρη-μοῖρα.

Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν περνοῦν τοῦ Λούτσου μου τὰ σχέδια

Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν συγκινεῖ τῆς γλώσσης μου ἡ ἀναίδεια.

Χαῖρε, ποῦ μ' ἐκατάστρεψαν τὰ ὄργια τοῦ Γκλέση

Χαῖρε, ποῦ μ' ἐξεθέωσε τοῦ Πρεβεδοῦρου ἡ ζέσι.

Χαῖρε, ποῦ μ' ἐκατάντησαν ὡς εἶδος Δὸν-Κισώτου

Χαῖρε ποῦ μ' ἐσταυρώσανε μετὰ τοῦ Μικελώτου.

Χαῖρε, τὸ ξύλο, ποῦ ἔδωκε, ποῦ ἐξέσπασε στὴ ράχι μου

Χαῖρε, ποῦ μοῦ τὸ πλήρωσαν μὲ ψήφους στὸ στομάχι μου.

Σ

Σῶσαι τὸν τόπον ἐκ σφαγῆς ἐπιθυμῶν κ' αἱμάτων
καὶ ὑπακούων εἰς ὄρμην γενναίων αἰσθημάτων,
ἐντόνως ἀπηγόρευσε πᾶσαν παρεκτροπὴν
ἐντός του δ' αἰσθανόμενος μεγάλῃ ἐντροπῇ,
ἐζήτησε συγχώρησιν δι' ὅσῃν ἔδειξε ἄνοιαν
κ' ἔπεσαν ὡς ἀμαρτωλὸς εἰς ἀληθῆ μετάνοιαν,
τὴν θέσιν του δὲ σέβοντες οἱ φίλοι καὶ τιμῶντες
ἄμᾶν ἐν ἐνὶ στόματι ἀνέκραξαν βοῶντες.

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ τέλος τῆς πολιτικῆς αἰσθάνσεως (ὡς τοῦ
καὶ ὑπὲρ κόμματος νὰ δρᾷ μὴ θέλων ἀχαρίστου,

τοὺς φίλους συνεκάλεσε κ' ἐκεῖ ἐν ἀπογνώσει
 τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν προβαίνει νὰ τοὺς δώσῃ,
 Ἦτο φρικώδης ἡ σκηνὴ κ' ἐδάκρυον οἱ φίλοι
 καὶ συνεπλέκοντο εἰς θερμὰ φιλήματα τὰ χεῖλη
 μετὰ λυγμῶν δ' ὁ Νικολῆς πυκνῶν κί' ἀλλεπαλλήλων
 εἶπε πρὸς τὴν ἐπίλεκτον θυγατρὶν τῶν φίλων.

- Χαῖρε, ποῦ δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἐκεῖς, ποῦ φανταζόμην
- Χαῖρε, ποῦ πλέον σὰς ζῆτῶ, ὡς ἄνθρωπος, συγγνώμην.
- Χαῖρε, ποῦ δόξαν δὲν θὰ ἰδῶ ποτὲ χωρὶς ἐγκλήματα
- Χαῖρε, ποῦ ἐπραξα πολλὰ ἐκούτσια ἀνομήματα.
- Χαῖρε, ὁποῦ ἠμάρτησα ἐν ἔσθῳ τε καὶ λόγῳ
- Χαῖρε, ποῦ σήμερα ζῆτῶ ναῦρη ἢ χολή μου σφόβο.
- Χαῖρε, ποῦ κ' αἱ φυγάδικοι τίποτα δὲν μοῦ ἐκάμαν
- Χαῖρε, ποῦ δὲν προσείλκυσα τοὺς ψιφούς μὲ τὴν κάμαν.
- Χαῖρε, ποῦ πλέον νὰ ἐκτεθῶ μ' αὐτοὺς δὲν θὰ θελήσω
- Χαῖρε, ὁποῦ δίχως μ' αὐτοὺς ποτὲ δὲν θὰ νικήσω.
- Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ὠφέλησε τὸ ζεῦγο, τῶν Βανδώρων
- Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ἐγλύτρωσε τὸ σμῆνος τῶν Δειτέρων.

Γ

Ἦπνος δὲν ἐπεκάθητο ἐπὶ τὰ βλέφαρά των
 ἂν κ' ἔδειχναν τρεῖς τῆς νυκτὸς τὰ ὠρολόγια των,
 ὁ Λούζης πλὴν καθ' ἡν στιγμὴν, δίκην κυνός, ἀλύκτα
 κ' ἐτάσσει τὴν ἡρεσον μὲ τὰς φωνὰς του νύκτα
 ἄγγελος κεινόνμαρτος μὲ τὸν λευκὸν του σκοῦφον
 ἐκ Πράντων ἐμφανίζεται ποῦ, Νικολῆν τὸν κοῦφον,
 μὰ πρὶν αὐτὸ, τὸ κτύπημα τὸ τελευταῖον δώσῃ
 ἔκραξαν ἀλλαλούϊα κί' ἄμάν ἐν ἀπογνώσει.

Φ

Φεύγουν κί' ὀπίσω δὲν κυτοῦν οἱ φίλοι προτροπάδην
 ἐλόαληρον τῆς ἐκλογῆς κυτίζοντες τὸν ἄδην
 καὶ ὠσανεὶ ἡ φλόγα του τοὺς εἶχε ζεματῖσει
 ἔτρεξαν ὄξου γιὰ νερὸ τὴ λαύρα νὰ τοὺς σβύσῃ,
 κί' ὁ Νικολῆς κατάμονος ἐξαίφνης ἀπομείνας
 χωρήσας πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐπ' αὐτῆς προσκλίνας
 χωρὶς νὰ δυνηθῇ τινὰ κοντά του νὰ κρατήσῃ
 πρὸς τοὺς φυγάδας ἔκραξεν ἐν ὄργασμῳ καὶ λύσῃ.

- Χαῖρε, ποῦ μόνος σκιάζομαι στὴν κάμαρά μου νᾶμπω
- Χαῖρε, ὁποῦ μ' ἀφίσσετε σάν καλαμιὰ στὸν κάμπο.
- Χαῖρε, ποῦ ἕως πρὸ μικροῦ πιστοῖ ἐθεωρεῖσθε
- Χαῖρε, ποῦ, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς, μ' ἀρνεῖσθε.
- Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐχόρτασα σάν τὸ παιδί ἢ μάνα
- Χαῖρε, ποῦ μ' ἀποδίδετε χολὴν ἀντὶ τοῦ μάννα.
- Χαῖρε, ποῦ φέρεσθε σ' ἐμὲ ὡσάν Ἰσκαριώται
- Χαῖρε, ποῦ εἶσθε ὄλοι σὰς ἀχάριστοι, προδόται.
- Χαῖρε, ὁποῦ δὲν ἤλπιζα τέτοιαν ἐρμιά πῶς θάχω
- Χαῖρε, ποῦ μῶρχειται εὐθύς νὰ πέσω ἀπὸ τὸ βράχο.
- Χαῖρε, ποῦ τοὺς ἀγνώμονας δὲν ὑποσέρω ἀνθρώπους
- Χαῖρε, ποῦ δὲν θέλω νὰ ζῶ σ' ἀπίστου; πλέον τόπους.

Χ

Σάριν ἰδεῖν μὴ προτδοκῶν, ὑποχωρεῖ μὲ βίαν

πλὴν αἴφνης φάσμα ὑπ' εὐρὺν κρυπτόμενον μανδύαν
 μὲ κάλυμμα πλατύγυρον ἐμπρὸς του ἐμφανίζεται . . .
 Πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ὁ Νικολῆς ξαρνίζεται
 πλὴν, πρὶν παρέλθῃ ὡς εἰκός, ἡ ταραχὴ κί' ἡ ζάλῃ του,
 τὸ φάσμα ἀποκαλύπτεται καὶ δείχνει τὸ κεφάλι του
 κί' ὁ Νικολῆς τὸν Ραβασὸλ αἴφνης ἀναγνωρίσας
 ἠκούσθη ἄλα-οἰὸῦ ἀτάραχος βοήσας.

Ψ

Ψαλμοὺς πρὸς τὸν δημιουργὸν ἐκπέμπει πᾶς ὁ τόπος
 πῶς ἀπηλλάχθη τῆς αἰσχροῦς φαρτρίας του ἀκόπως
 καὶ διασχίζουσι τὰς ὁδοὺς περιχαρεῖς πολῖται
 κ' ὁ τόπος συνταράσσεται κ' ἡ χώρα συγκλονεῖται . . .
 Βλέπων δὲ πῶς τῆς δόξης τῶν παρέρχονται αἱ ἡμέραι
 καὶ τὰ γινόμενα ἐξηγῶν ὡς τελευταῖον χαῖρε
 ἀπαίσια κατὰ θυρὸν καὶ φρένα μερμηρίζων

ὁ Ραβασὸλ κατάσχεταί ὡς περ Μαινὰς ὑβρίζων . . .

- Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐξώπλιζες τὸ κόμμα μὲ μαχαίρια
- Χαῖρε, ποῦ δὲν τοὺς ἔσπασες κεφάλια, πόδια, χέρια.
- Χαῖρε, ποῦ τέτοιος εἶμαι ἐγὼ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
- Χαῖρε, ποῦ ἐρρίπισα ποτὲ χεῖρου μυαλὰ στὸν τείχον.
- Χαῖρε, ποῦ νίκη δὲν θὰ ἰδῆς χωρὶς τὴν Μαύρη-Μαῖρα
- Χαῖρε, γιὰ πάντα τοῦ Ἰπουργοῦ ποῦ σὴ κλεισαν τὴ θύρα.
- Χαῖρε, τὰ μεγαλεῖα σου ποῦ κλαῖ; τὰ περασμένα
- Χαῖρε, ποῦ στ' ἄλλα πρῶν σου, θὰ βάλῃς ἄλλο ἔνα.
- Χαῖρε, ποῦ διάκοι-δὲν εἶναι κ' ὁ πετωμός σου λίγος
- Χαῖρε, ὁποῦ μᾶς ἔφαγε κ' ἐμάς ὁ Μπαζμπάρηγος.
- Χαῖρε, ποῦ πῆρες, κουτεντέ, κοί τσ' ἄλλους σὺ λαϊμὸ σου
- Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἀλάλιασες . . . νὰ πάρῃ τὸ σταυρὸ σου.

Ω

Ἦ Βαλσαμάκι, Μεταξᾶ, Σβορώνε, Μικελῶτο,
 ποῦ δὲν ἐπεριμένετε τέτοιας λογῆς μπουρλότο . . .
 ὦ τᾶντεράμου... ὦ δὲν μπορῶ... ὦ κόψιμο... ὦ πεθαίνω...
 ὦ δόστε μου στομαχικά... γιατί δὲν ὑπομένω...
 ὦ δὲν ἀκοῦς τί πόλεμος βροντᾶ μὲς τὴν κοιλιὰ μου...
 ὦ συμπάρα, ποῦ σὰς ρίχτουνε ἀπὸ ζου τ' ἀντερά μου
 ὦ Μικελῶτο, Μεταξᾶ, Σβορώνε, Βαλσαμάκι
 ὦ τὸ Φλαροῦδι μουντζουριὰ... ψιμάρα ὦ τὸ παιδάκι...

Κοντάκιον ἤχος πλαγ. δ'.

Τῷ ὑπερμάχῳ Μπαρμπετιᾶ τὰ νικητήρια
 καὶ ἀπὸ φαύλους λυτρωθὲν εὐχαριστήρια
 ἀναγράφει τὸ πτωχὸν Ἀργουστὸλι μας
 ποῦ σ' ἐσβόλισε καλὰ μὲ τὸ βόλι μας.
 Ἄλλοτ' εἶχες τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
 τώρα ἂς τρέβουν οἱ φίλοι τὸ στομάχι των
 ἀπὸ τειτοῦς τὸν τόπον ἐλευθέρωνε
 κί' ἂν δὲν θέλεις, τράβα βραβὴν καὶ κέρωνε
 εἶνα κιάζουμ οἱ φίλοι σου
 ζωὴ στὸ ζιμπίλι σου.

